VŨ-HOÀNG-CHƯƠNG

Thơ say

MUA DONG
năm canh-thìn

THO' SAY CUA VU HOANG CHUONG

SAY

SAY ĐI EM

Khúc nhạc hồng êm ái
Điệu kèn biếc quay cuồng.
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương,

Đầu xanh lận đận, cùng xót thương, càng nhớ thương.
Hoa xưa tươi, trăng xưa ngọt, gối xưa kề, tình nay sao héo !

Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn rẻo,
Lòng chói nghiêng mà bước vẫn du dương.
Lòng nghiêng tràn hết yêu đương
Bước chân còn nhịp Nghê thường lẳng lơ.

Ánh đèn tha thướt
Lưng mềm, não nuột dáng tơ
Hàng chân lả lướt
Đê mê, hồn gửi cánh tay hờ.

Âm ba gờn gợn nhỏ.
Ánh sáng phai phai dần . . .
Bốn tường gương điên đảo bóng giai nhân,
Lui đôi vai, tiến đôi chân ;
Riết đôi tay, ngả đôi thân,
Sàn gỗ trơn chập chờn như biển gió.
Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ,
Hãy thêm say, còn đó rượu chờ ta !

THO SAY

Cổ chưa khô, đầu chưa nặng, mắt chưa hoa,
Tay mềm mại, bước còn chưa chếnh choáng.
Chưa cuối xứ Mê ly, chưa cùng trời Phóng đãng
Còn chưa say, hồn khát vẫn thèm men.

Say đi em! Say đi em!
Say cho lơi lả ánh đèn,
Cho cung bực ngả nghiêng, điên rồ xác thịt
Rượu, rượu nữa, và quên quên hết!

Ta quá say rồi!
Sắc ngã mầu trôi...
Gian phòng không đứng vững.
Có ai ghì hư ảnh sát kề môi?

Chân rã rời
Quay cuồng chi được nữa,
Gối mỏi gần rơi !
Trong men cháy, giác quan vừa bén lửa.
Say không còn biết chi đời.
Nhưng em ơi,
Đất trời nghiêng ngửa
Mà trước mắt thành Sầu chưa xụp đổ.
Đất trời nghiêng ngửa,
Thành Sầu không xụp đổ, em ơi !

ĐÀ GIANG

Cắm thuyền sông lạ một đêm thơ,
Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
Đâu đó Tầm Dương, sầu lắng đợi,
Nghe hồn ly phụ khóc trên tơ.

Có lẽ ngàn xưa là đáy sông.
Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng.
Đè theo đôi tiếng tỳ hư ảo
Dâng tới thuyền ai ngủ bến không.

Chén đã vơi mà ngập gió sương,
Men càng ngây ngất ý Tầm Dương.
Gót sen Kỹ nữ đâu bên gối,
Tìm ái ân xưa, dễ lạc đường!

Cảnh rượu thu gần vạn dậm khơi,
Nẻo say hư thực bóng muôn đời,
Ai đem sáo trộn sầu kim cổ?
Trăng nước Đà Giang, mộng Liễu Trai.

LÝ TƯỞNG

Chàng họa sĩ hôm nay vừa ném bút,
Bởi vì Mơ và Thực chẳng đi đôi.
Nét hư huyền thấp thoáng ở hồn thôi,
Tài non kém chẳng đem vào lụa được.

THO SAY

Đâu hẳn tội-tình chi sơn với thuốc,
Lụa trắng tinh, vải mượt kém gì tơ.
Bút trung thành ngoan ngoãn dưới tay đưa.
Lỗi riêng ở ngón tay trần vụng quá.

Nhạc sĩ với thi nhân đều thế cả.
Dứt hết dây, vò nát mấy mươi trang.
Xấu xa trong vần điệu ý huy hoàng.
Sai lạc nữa lúc phổ vào cung bực.

Hồ sế tiếng tơ, lời thơ trong đục.
Dẫu êm đềm nhưng chửa thoát phàm thai.
Thanh âm còn mang nặng những trần ai,
Nhắc sao đúng Toàn-Hương và Tận-Mỹ.

THO SAY

Ôi tài mọn ! Si-lang buồn lắm nhỉ !
Tình vô biên dành chửa một giai nhân.
Mộng yêu-đương ấp ủ quá siêu trần,
Cánh vĩ đại vướng trong lồng Thực Tế.

Hãy trộn lẫn trong men ngàn giọt lệ,
Thi nhân ơi, họa sĩ, hỡi cầm gia !
Để nỗi u buồn thầm kín, bao la,
Lắng trong cốc với chàng Si dại dột.

Bẻ cho nát phím đàn, quăng cán bút,
Sé cho tan, nào giấy lụa, nào tơ.
Đừng ép duyên ngọc trắng với bùn nhơ,
Thân gió bụi trả về cho gió bụi.

Hồn nghệ sĩ vốn từ xưa nông nỗi,
Yêu thiết tha, nhưng chẳng chịu thầm yêu.
Kiếm hoài công bày dãi ý cao siêu,
Bằng gỗ lụa trơ trơ bằng thép dắn.

Xin dốc hết nồng cay cho đến cặn,
Uống cho mê và uống nữa cho điên.
Rồi dang tay theo chậm gót Nàng Men,
Về tắm ở suối Mơ, nguồn Tuyệt Đối.

Đàn với bút, tài sơ không chép nỗi.
Những cao xa đề mộng chẳng nên hình,
Hãy còn Men, người vợ góa Lưu Linh.
Đưa lối những chàng say về Lý Tưởng,

CHÉN RƯỢU ĐỐI ĐƯỜNG

Đáy sông chìm tiếng sóng,
Lời gió ngủ trên cao.
Quanh thuyền ngơ-ngác bầy sao,
Nàng Trăng còn mải xứ nào se duyên!

Nhưng đêm nay dịu quá,
Không trăng có hề chi.
Say sưa tràn miệng cốc.
Cùng nâng, hãy uống đi !
Trùng lai đâu dễ hẹn kỳ.
Đò ngang một chuyến chắc gì mai sau !

Tối nay còn họp mặt,
Ngày mai đã cách xa.
Vàng xanh thay sắc cỏ,
Tươi úa đổi màu hoa.
Đường trần muôn vạn ngã ba,
Nhớ nhung muốn gặp biết là có nên.

Giờ đây chia đôi ngả,
Sông nước càng tiêu sơ.
Hồn men cay như quế,
Hồn men đắng như mơ.
Đắng cay này chén tiễn đưa.
Uống đi, uống để say sưa ngập lòng,

Cạn đi ! và lại cạn !
Say rồi, gắng thêm say !
Bao nhiêu mơ, mà đắng ?
Bao nhiêu quế, mà cay ?
Đắng cay trút xuống bàn tay,
Nắm tay lần trót. thuyền quay mũi rồi.

Thuyền anh đi thôi nhé,
Xa nhau dần xa nhau.
Tôi về trên lưng rượu,
Đến đâu thì đến đâu.
Có ai say để quên sầu ?
Lòng ta lảo đảo càng sâu vết buồn.

QUÊN

Đã hẹn với Em rồi, không tưởng tiếc.
Quãng đời xưa, không thau khóc gì đâu!
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi nâu.

Đêm nay lạnh, tìm em trên gác tối.
Trong tay em dâng cả tháng năm thừa,
Có lẽ đâu tâm linh còn trọn lối.
Để đi về Cay Đắng những thu xưa.

THƠ SAY

Trên nẻo ấy, tơi bời, — Em đã biết —
Những tình phai duyên úa, mộng tan tành.
Trên nẻo ấy, sẽ từ muôn đáy huyệt,
Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh.

Không, em ạ, không còn can đảm nữa,
Không! nguồn yêu, suối lệ cũng khô rồi,
Em hãy đốt dùm anh trong mắt lửa,
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi. . . .

Hãy buông lại gần đây làn tóc rối,
Sát gần đây, gần nữa, cặp môi điên,
Rồi em sẽ dìu anh trên cánh khói,
Đưa hồn say về tận cuối trời Quên.

PHƯƠNG XA

Nhổ neo rồi, thuyền ơi! Xin mặc sóng,
Xô về đông hay dạt tới phương đoài.
Xa mặt đất, giữa vô cùng cao rộng,
Lòng cô đơn, cay đắng họa dần vơi.

Lũ chúng ta, lạc loài, dăm bẩy đứa,
Bị quê hương ruồng bỏ, giống nòi khinh,
Bề vô tận xá gì phương hướng nữa,
Thuyền ơi thuyền! theo gió hãy lênh đênh.

Lũ chúng ta, đầu thai nhầm thế kỷ,
Một đôi người u uất nỗi chơ vơ,
Đời kiêu bạc không dung hồn dản dị,
Thuyền ơi thuyền! Xin ghé bến hoang sơ

Men đã ngấm, bọn ta chờ nắng tắt,
Treo buồm cao cùng cao tiếng hò khoan.
Gió đã nổi, nhịp giăng chiều hiu hắt,
Thuyền ơi thuyền! theo gió hãy cho ngoan,

Mùa

Tặng em Vân

DỊU NHẸ

Gợn trắng ngàn mai thoảng dáng xuân,
Màu trinh e lệ gió ân cần,
Mười bông cúc nõn chờ tay với,
Một chút hoa đào vướng gót chân.

THƠ SAY

Thuyền nhỏ sông lam yểu điệu về,
Cỏ chen màu liễu biếc chân đê.
Tình xuân ai chở đầy khoang ấy,
Hương sắc thanh bình ngập lối quê,

Nắng nhẹ, mây hờ, sương hơi hơi,
Sương thưa, nắng mỏng, nhạc khoan lời,
Dây đàn chầm chậm hôn trên phím,
Muôn vạn cung « Hồ » lả lướt rơi.

Khói dịu hương êm tản mác đầy,
Tơ chùng điệu thấp, bốn phương say.
Mùa xuân lẳng lặng về không tiếng,
Duyên khép tình e ngậm dấu giầy.

Là ánh trăng non chớm độ rằm,
Xuân là duyên nụ tuổi mười lăm.
Mến thương không ngỏ, Chàng như Thiếp,
Hồn khóa then trinh lặng nhớ thầm.

Tìm chi nao nức giữa mùa tươi,
Xuân chẳng đàn cao ở phím đời,
Rượu ngọt men hiền say chút ít,
Chàng Lưu đừng ngại thiếu Mai Khôi.

MÙA THU ĐÃ VỀ

Thu về, mảnh dẻ, bước chân êm,
Mong manh sương thoáng mờ y xiêm.
Gió thơm dẹp lối, xôn xao lá,
Rung hoa, làm gợn nguồn trăng đêm.

THO SAY

Phới phới lâng lâng đôi gót nhỏ
Xa lạ như muôn đời thượng cổ,
Hoang đường như một giấc chiêm bao.
Không nơi đâu ngăn cấm được Thu vào,
Cho đến tận thâm khuê còn trống ngỏ ;
Chân vô ảnh biết chi là cổng ngõ !

Gót sen êm dìu dịu bước như ru
Lời suối êm nhè nhẹ cất như ru,
Gọi trao buồn thoảng sầu vô cớ.
Không thi sĩ cũng nghe lòng rộng mở,
Trái tim nào then khóa với Nàng Thu ?
Muôn dây đa cảm đều xao xuyến,
Áo mỏng, chân êm Nàng đã đến.
— Chiếc đề cung vừa nhẹ lướt trên tơ. —

Ai rằng Thu khơi nguồn tiên Sơ?
Ta rằng Thu gây mầm tình mơ,
Chính tay Thu reo rắc mến thương hờ,
Bởi Nàng Thu là chị của Nàng Thơ.

Yêu

Lang Kiều Thư

YÊU MÀ CHẲNG BIẾT

Lâu rồi, không nhớ bao nhiêu năm,
Từ độ trông nhau hết lạ lùng,
Từ hôm bên nhau thôi ngượng ngùng,
Từ buổi xa nhau mà nhớ nhung.

Em đã nao lòng, anh mê man!
Đuôi mắt đầu môi tình chứa chan,
Đêm thường mơ đêm, ngày đợi ngày.
Nhưng không hề nói cho nhau hay.

Đôi bên cùng kiêu kỳ như nhau,
E dè như nhau nên nghi ngờ,
Không ai cho ai lời yêu đầu,
Anh làm vô tình em ngây thơ.

Kín tiếng nhưng lòng riêng sôn sao,
Ai thấy phong ba nơi bể hồn,
Đâu bể tim rung là tình trao!
Đâu cứ xuân tươi vì hoa đào!

Nhưng ngày theo ngày, đêm sang đêm.
Tháng năm dìu dịu trôi mơ màng,
Tơ buộc xát hơn và lền thêm,
Khăng khít ai chia Chàng với Nàng.

THO SAY

Một bên thi sĩ, bên đa tình,
Đôi tim đóng then mà hớ hênh,
Cả hai sôi nồi, lại si tình,
Đôi hồn kín bưng mà trống trênh.

Gần nhau, làm dáng với làm duyên
Nhưng tuy say mê, còn dối lòng,
Dấu cả đêm thu, lửa giăng trong,
Có ai yêu đương không thề nguyền?

Cùng nín đau buồn khi chia phôi,
Bình thản như quen vì chuyến đò,
Bao phen thồn thức ngừng trên môi,
Có ai yêu đương không hẹn hò?

Gặp nhau, cười thoáng rồi quay đi,
Mừng tủi chan chan mà hững hờ,
Bao phen giọt lệ ngừng trong mi,
Có ai yêu đương không đợi chờ?

THO SAY

Nắng ngả, còn chưa tin là chiều,
Lá đổ, còn « chưa là mùa thu ! »
Còn đợi trời phai, chờ sương mù,
Cõi lòng : « Lưu luyến chưa là yêu ! »

Mến kín thương thầm, em với anh,
Không hay yêu nhau từ bao giờ,
Chập chờn, bến Thực hay nguồn Mơ ?
Hay chính bâng khuâng là ái tình ?

Yêu mà còn nghi lòng người yêu,
Đến cả chưa tin mình đương yêu,
Hương tình, ôi ! dịu nhẹ bao nhiêu !

HỜN GIỖI

Tối qua em ngồi học,
Lơ đãng nhìn đi đâu,
Dưới đèn, anh thoáng nhận.
Nét mặt em rầu rầu.
« Em buồn ? » Anh gặng hỏi,
Mấy lần em chẳng nói.
Rồi, anh không biết vì sao,
Đẩy ghế đứng lên, em giận dỗi... .

Rũ tung làn tóc, rún đôi vai,
Em vùng vằng,
Ôm sách vở,
Sang phòng bên,
Không học nữa,
Không cho ai vào nữa,
Cũng không thèm nghe nữa,
Lời thiết tha anh van gọi mái ngoài.

Nhưng anh nghe thổn thức
Em khóc trên gối thêu,
Nhưng anh nghe tấm tức,
Em giận hờn bao nhiêu !
Em khóc ! Làm sao mà dỗ được ?
Nhưng anh còn biết làm sao !
Gọi em, em nhất định,
Không mở khóa cho vào.
Từng giây từng phút lòng anh càng bối rối nao nao.

Anh vẫn nghe tiếng khóc,
Trong vạt áo len hồng.
Anh vẫn nghe tiếng nấc,
Dồn dập trên gối nhung.
Sao em khóc? Vì đâu hờn tủi?
Em buồn, có phải lỗi anh không?
Hỏi em, em chẳng nói,
Mặc anh xô cửa phòng.

Ngoài hiên vắng, gió đưa vàng rụng đến,
Ngọn tường vi, xuống mãi chiếc liềm cong.
Đêm gần khuya, sương đổ,
Anh thấy ướt vai áo.
Anh thấy lạnh trong lòng

Cưới

TỐI TÂN HÔN

Do dự mãi, đêm nay rời xứ Mộng,
Ta chiều em, bỏ cánh lại cung Trăng,
Lén bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi, quên biệt giã cô Hằng.

Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang bâng khuâng, điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi.
Ngực xát ngực, môi kề môi,
Nàng cùng ta, nhìn nhau cùng chẳng nói.
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi,

Nguyệt chẳng phải, Tỳ không, càng không
Cầm với Sắt ;
Tai dẫu quen mà lạ tiếng tre.
Cung Sế lẫn cung Hồ dìu dặt ;
Mình tơ réo rắt
Hồn trúc đê mê
Những thanh âm nhạc điệu chửa từng nghe,
Như đưa vẳng tự vô cùng xanh ngắt,
Đầy nhớ thương, tha thiết gọi ta về.

Gió bỗng đổi chiều, trên táp xuống ;
Nặng chĩu hai vai, Nàng cố gượng
Thắt vòng tay ghì riết lưng ta.
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà.
Run vì sợ hay vì ngây ngất ?
Ta chẳng biết nhưng rời tay chóng mặt,
Toàn thân lạnh ngắt,
Thuyền chìm sâu sâu mãi bể hư vô,
Mà hương ngát đâu đây còn phảng phất.
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ.

THƠ SAY

Ngửa trông lên cung quế tít mù xa
Dần dần khuất,
Dưới chân ta.
Thuyền mây sóng lật,
Không gian vừa sụp đổ chung quanh.
Một trời đêm xiêu rụng tan tành,

Dư hưởng yếu từng giây.
Dư hương dần loãng nhạt,
Trong tay níu đôi thân liền xát.
Nhè nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh.

Sao lìa ngôi, phương hướng ngã bên mình,
Cơn lốc nổi,
Đờn tiên thôi gọi.
Âm thầm xa bặt tiếng tiêu,
Nhưng mê man say uống miệng người yêu.
Ta cũng như Nàng,
Cảnh mộng chốn Bồng Lai đâu nhớ tới.

Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mải,
Chút thơ ngây còn lại cũng vừa chôn.
Khi tỉnh dậy, bùn nhơ nơi Hạ giới,
Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn.

BỨC KHĂN MỪNG CƯỚI

Loi thieu nu

Giờ đây phu trạm vừa đem,
Lá thư anh gửi mừng em lấy chồng.
Lá thư phấn đượm hương nồng,
Kèm theo một bức khăn hồng anh cho.

Nên quen vì một chuyến đò,
Anh ơi bèo nước hẹn hò chi đâu!
Kẻ xuôi người ngược bấy lâu,
Hằng năm một buổi thấy nhau họa là.
Tình thân sao khác người ta,
Không ai thề thốt sao mà nhớ mong.
Chia tay dù mấy năm dòng,
Xa xôi đâu dám nhạt lòng mến tin.
Ấu thơ buổi ấy đầu tiên,
Trọn đời chưa dễ ai quên được nào.

Từ xưa muốn, ngỏ mà sao
Bâng khuâng, chẳng biết rằng trao gửi gì.
Đến nay gần lúc vu quy,
Gối chăn sắm sửa mang đi theo chồng.
Nhận thư ướm bức khăn hồng,
Em buồn với cả tấm lòng, anh ơi!

TIỀU ĐĂNG KHOA

Tang Nguyễn đình Thạn.

Từ đi muôn dậm sầu cho vơ,
Phương Nam, chân bướm, hằng theo mơ.
Bá cổ, hôm nay mặt nhìn mặt,
Ai xa, ta đợi cho nghe thơ.
　　　　Đêm đêm hề gió lạnh,
Nhớ nhung ai hề mong chắp cánh.
Mưa khuya chén rượu say cô đơn,
Lòng vấn vương hoài mưa chẳng tạnh.

THO SAY

Mưa đã tạnh hề nay trăng sáng,
Tay lại cầm tay hề vui xiết bao !
Ánh biếc tràn lan hề đâu đây mây hề quang
đãng.
Mừng lại mừng thêm ; người bốn phương,
Xênh xang áo gấm về quê hương.
Sắt cầm thỏa nguyện vui cao đường,
Chút mong đừng phụ duyên văn chương.
Trăm thương dù muôn thương,
Chớ như ai an phận hề quên phong sương.
Dặm liễu dừng cương,
Phút giây hề tráng sĩ.
Cố nhân gọi có lời tri kỷ,
Riêng tặng, xin đừng khoe tân nương.

ĐỘNG PHÒNG HOA CHÚC

Lìa cõi Mộng, dong thuyền qua bến Tục,
Đoái hoài chi băng tuyết sẽ vùi chôn.
Em khao khát dìu Anh tìm hạnh phúc,
Ở men nồng chăn ấm tối tân hôn.

Đuốc hoa tỏ, xiêm y càng rực rỡ,
Khói trầm dâng, son phấn ngát lây hương.
Da thịt cháy, nhưng còn hơi bỡ ngỡ,
Nấp sau rèm tơ lụa mỏng hơn sương.

THƠ SAY

Vàng đi gói, đầy tay châu với ngọc,
Cổ long lanh lòa chói những kim cương.
Nhưng đã biến, trên mầu nâu mái tóc,
Vòng linh quang phơn phớt của Thiên Đường.

Rượu hợp cẩn đem theo từ Nguyệt điện,
Mấy vò thơm chuốc mãi tận sông Ngân.
Nhưng đến lúc kề môi trên miệng chén,
Chỉ than ôi nồng cháy những men trần.

Kìa, nệm gối đương chờ ta xô lệch,
Thầm bên tai nhắc gọi phút điên say.
Và đương rụng, giữa luồng giăng chênh chếch,
Cánh hoa tàn sau chót của Thơ Ngây.

Thôi hết nhé! Thỏa đi, niềm rạo rực!
Từ cung trăng rơi ngã xuống trần gian.
Ta sắp uống bùn nhơ, và sự thực
Sẽ mai đây dầy séo giấc mơ tàn.

ĐỜI CÒN CHI

Cha mẹ khuất đi lạnh hương khói,
Một chị một em sầu má hồng.
Khuya sớm cô đơn giọt lệ tủi,
Ấu thơ đã trêu gì hóa công?

Thân còn nhờ vả, nói chi phận,
Nhắm mắt vui đâu tình với duyên!
Một sớm thu tàn chị lẳng lặng,
Bước xuống đò ngang không chọn thuyền.

Chị đi lấy chồng, một em khóc,
Bơ vơ đã dễ nào yên thân,
Nay đó mai đây bọt theo sóng,
Đổi nơi nương tựa mấy mươi lần.

Tan tác hoa khô rụng đầy nẻo,
Thu sang ... Trăng lạnh mờ đêm xương
Ôi lòng giá băng ngày tháng héo !
Ai xót đời em, ai tiếc thương ?

Nhưng chàng đã tới một chiều đẹp,
Rủ rỉ bên tai lời ái ân ;
Lan nở hang sâu nụ vẫn khép,
Hồn trinh phong kín trao tay chàng,

Những tưởng yêu thương đến trọn kiếp,
Mong sẽ trăm năm cùng bạc đầu,
Nhờ chàng an ủy nỗi đơn chiếc,
Tấm thân trôi dạt từ bao lâu.

THO SAY

Ai ngờ giữa lúc lửa hương đượm,
Tình em thắm thiết gần si mê,
Tiếng gọi phồn hoa một buổi sớm,
Đã cuốn chàng đi chẳng trả về.

Chàng còn lưu luyến cuộc đời cũ,
Lòng gửi trăm nơi ngàn trốn yêu,
Dẫm lên thề thốt mặc riêng khổ,
Mình em vò võ sầu cô liêu.

Thư chàng không lại cuối rừng thẳm,
Chàng nhớ gì đâu người xa xôi,
Đời em còn có một tia sáng,
Chàng đã đang tay dập tắt rồi.

Mưa ngâu chiều nay càng nặng giọt,
Em không còn lệ chung khóc than,
Người khóc biệt ly khóc xum họp,
Em khóc tình phai khóc mộng tàn.

Thôi hết chờ mong, thôi hạnh phúc !
Ai dễ tìm vui trong lãng quên ?
Từ nay sống để nhớ ngày cũ,
Chàng đã bỏ em đời hết duyên.

Họ hàng không phải cưỡng ép nữa,
Lấy ai em cũng sẵn lòng đi.
Từ nay sống để đợi ngày chết,
Chàng đã bỏ em, đời còn chi?

Cha mẹ không còn để phụng dưỡng,
Chị gái theo chồng thân đã yên,
Thương kiếp long đong từ tấm bé,
Giọt tủi rừng sâu riêng khóc em.

CHỢ CHIỀU

Nắng phai để mộng tàn lây,
Tình đi cho gió sương đầy quán không,
Chợ tan, ngàn nẻo cô phòng,
Sầu dâng bàng bạc cánh đồng tịch liêu,
Hồn đơn lắng bước chân chiều,
Đâu đây nỗi nhớ niềm yêu bời bời,

THO SAY

Mong manh tình đã rụng rời,
Tơ vương còn thắt tim người chia ly,
Áo thêu chăn gấm ngày đi,
Lều không quán bỏ, hồn Si: chợ tàn.
Chiều lên từ thuở lìa tan,
Nắng ơi! lạnh lẽo muôn vàn đuốc hoa.
Hôm hôm cánh rụng lầu ngà,
Một mùa ly biệt đã già nhớ thương.
Xiết bao tươi thắm ven đường,
Thờ ơ chẳng chút dừng cương mấy chiều.
Ái ân sắc lọt hình siêu,
Song song chiều cũ nay chiều lẻ đôi.
Hoàng hôn là xứ chia phôi,
Vắng tanh quán chợ vài ngôi lạnh lùng.

Lỗ làng

TẠM GHÉ THUYỀN

Hạnh phúc thôi rồi! lạc cánh uyên,
Sông xa buồm chiếc hỏi Đào nguyên,
Gió cao một sớm rời tay lái,
Đã nửa tuần trăng tạm ghé thuyền.
Mê chút thơ ngây tìm đến trọ,
Nhà em, đâu phải ý trao duyên.
Hây hây xuân chớm hồng đôi má,
Thêm gợi hình xưa kẻ lỗi nguyền.

Buổi tan về học mấy chiều hương,
Ta đón nhìn em nẻo tới trường.
Mộng cũ phai tàn nghe lại thắm,
Ôi người xưa hứa trọn đời thương !
Then châu lầu ngọc dam tình nhỏ,
Riêng trắng lòng ta một bến sương.
U uất sầu đâu bừng nổi dậy,
Thuyền ơi ! Neo hãy cắm tha phương.

Ta nhổ thuyền đây, từ giã em.
Ái ân, mờ đắp phía sau rèm,
Mênh mông đâu đó ngoài vô tận.
Một cánh thuyền say lạc hướng đêm,

TÌNH SI

Lá khô
Rụng
Kín gương hồ.
Sóng
Nhấp nhô...
Mũi thuyền rẽ lá vàng khô,
Sao ngà vụt tự đáy hồ bay lên.

THO SAY

Long lanh giọt lệ tuyết,
Lặng lẽ trôi theo thuyền.
Say sưa hàng lá dang tay đón
Hạt ngọc quỳnh đâu lạc động tiên.
E thẹn sau thuyền sao lẩn trốn,
Ôm hờ, lá vẫn rõi theo bên....
Bẽ bàng, lá vẫn theo bên,
Si tình, lá vẫn theo bên,
Thuyền trôi vẫn quyến sao đêm,
Hào quang vẫn ngủ êm đềm trong mơ,

Sóng
Nhấp nhô...
Lá khô
Rụng
Kín gương hồ.

U TÌNH

Anh biết em từ độ,
Em mới tuổi mười hai,
Anh yêu em từ thuở.
Em còn tóc xõa vai,

Tháng ngày đi mau quá.
Chốc đã sáu năm trời,
Tình anh vẫn chưa hiểu ;
« Chưa », là « không », em ơi !

THƠ SAY

Em vẫn tin anh lắm,
Em vẫn mến anh nhiều.
Nhưng em tin em mến,
Đâu phải là em yêu.

Trái tim hờ hững ấy,
Đâu thổn thức vì anh.
Anh cũng không hề muốn,
Van xin một ái tình. . . .

Cho nên dòng lệ tủi
Thấm ướt những trang đời.
Sóa nhòa hy vọng cũ,
Hoen ố cả ngày mai.

Lòng anh dần uống cạn
Đến giọt cuối yêu đương.
Chỉ còn của dĩ vãng
Một dư vị chán chường.

THO SAY

Hôm qua tình đã chết,
Anh đã chôn nó rồi.
Anh khóc vì chôn nó
Là chôn cả một đời.

Nhưng anh không đào huyệt,
Không vùi đất như ai,
Cũng không mua vải liệm,
Cũng không mua quan tài.

Anh chỉ đem chôn nó,
Với nỗi niềm chua cay,
Từng mảnh từng mảnh một
Trong mấy vần thơ đây.

Rồi một chiều xuân thắm,
Say hạnh phúc lứa đôi,
Vô tình em có nhớ
Đến người cũ xa xôi,

Mong em thu nhặt giúp,
Đôi tay dù hững hờ,
Mong em vì hắm lượm,
Những mảnh tình bơ vơ.

Chắp lại và thương xót
Dành cho một nấm mồ,
Ở nơi dù hẹp nhất,
Của lòng em say sưa.

LO SỢ

Trên lớp sóng mây viền ánh sáng,
Con thuyền trăng bạc lững lờ trôi.
Đêm nay bánh lái trầm hương lỏng,
Không biết ai trêu tháo trộm rồi.

Đem dấu cả hơi chèo gỗ quế,
Để Hằng Nga sợ nép trong khoang ;
Gió khuya lồng lộng từ muôn hướng,
Xô chiếc thuyền cong dọa mãi Nàng.

Biển mây sóng nổi càng to gấp,
Bọt trắng dâng lên quá mạn thuyền.
Vũ trụ say nhìn trăng lảo đảo,
Chừng e sóng lật cướp người tiên.

CHẬM QUÁ RỒI

Mãi hôm nay lá úa ngập lòng ta,
Lệ ngâu đã bắt đầu reo thánh thót,
Sen từng cánh với sương trinh từng giọt,
Bắt đầu rơi; thu đã tới lòng ta!

Mãi hôm nay, ôi nửa kiếp trông chờ!
Nàng mới đến, tay chèo khua nhẹ sóng,
Tóc trễ nải trên lưng còn bỏ thõng,
Vòng hoa đào ôm lệch trán ngây thơ.

THO SAY

Mãi hôm nay một buổi sớm thu mờ,
Nắng đã tắt nơi lòng ta lạnh lẽo,
Hương đã nhạt mà hoa dần đã héo,
Còn chi đâu nồng thắm để yêu mơ!

Có ai đem xây đắp một ban thờ
Với những mảnh bình tan trâm gẫy nát?
Có ai tặng, đề cho người đỡ khát,
Một vò không, hay một trái tim khô?

Bao nhiêu năm, tưởng đã phí công chờ,
Ta sé vụn ân tinh reo rắc mãi,
Nay dẫu muốn thu về khâu chắp lại,
Cũng không sao toàn vẹn được như xưa!

Lòng ta ơi ! xin trở lại bên mồ,
Để thương xót những hoa tàn lá rụng ;
Và đôi cánh vô duyên, đừng mở rộng,
Đón đưa người Nhan-sắc đến lầu thơ.

Kìa, đã thôi rún rẩy cặp vai ngả,
Nàng quăng mái chèo đi rồi đấy nhé,
Tay đương vẫy, miệng nhung đào sắp hé,
Bốn trời sương sắp vọng bốn tên ta.

Lánh đi thôi, Nàng đã bước lên bờ !
Dấu đi nữa, cả không gian sầu muộn.
Ta chẳng nỡ, trời ơi, ta chẳng muốn,
Của lòng ta Nàng đến lúc thu sơ.

CÁNH BUỒM TRẮNG

Đằng xa mây tán loạn,
Gió bắc thổi không ngừng
Rặng núi còn đâu nữa
Giải lụa quấn ngang lưng.

Mặt trời xuống bụi trúc,
Mây nhẹ đua nhau trôi ;
Tiếng trống trên chòi huyện
Thu không đã đổ hồi.

THO SAY

Ánh vàng lây lứt vướng
Trên đồng lúa bao la ;
Màu tím hồng tan nát
Từng mảnh trên sông Đà.

Dưới chân sóng nức nở,
Ta ngồi nghe buổi chiều.
Bên tai gió nức nở,
Ta ngồi mong người yêu.

Một cánh buồm vải trắng
Trôi theo nước lững lờ ;
Từ khoang thuyền lanh lảnh
Tiếng hát bỗng cao đưa.

Cánh buồm ngày một nhỏ,
Tiếng hát ngày thêm xa,
Ta nhìn theo không chớp,
Ta lắng mãi lời ca.

THO SAY

Phải đương đầu với gió,
Phải bơi ngược dòng sông,
Tiếng ca dần đuối sức,
Còn thoi thóp não nùng.

Rồi sau chìm tắt hẳn,
Như ánh nắng chiều đông
Đã tắt trên đầu núi,
Đã chìm trên mặt sông,

Rồi từ cao ập xuống
Rồi từ xa dồn về
Bóng đêm dần chiếm cứ
Tràn ngập nơi thôn quê.

Nhưng trong khung cảnh vật
Cứ từng phút tối hoài,
Xa xa cánh buồm nhỏ
Màu trắng vẫn chưa phai.

Nào tím, vàng, lá mạ
Với hồng, tía, còn đâu !
Chỉ còn một điểm trắng
Hấp hối trong đêm sầu.

Em ơi ! ta trằn trọc,
Khắc khoải đã bao đêm,
Nhớ mong, rồi ngờ vực
Đến cả tấm tình em.

Vì những điều mơ ước
Của tuổi trẻ yêu đời,
Thắm tươi như ánh nắng,
Đã phai rồi, em ơi !

Giấc uyên ương liền cánh
Mộng trăm năm lứa đôi,
Êm đềm như tiếng hát,
Đã tan rồi, em ơi !

THƠ SAY

Trong lo buồn chán ngán
Trong hoàn cảnh éo le
Tuy ta còn nhận rõ
Lòng em yêu xưa kia,

Nhưng mai ngày, bóng tối
Xâm mãi trên đường đi ;
Biết đâu còn có nữa
Lòng em yêu xưa kia.

Ta đâu còn giữ được
Lòng em yêu như xưa ;
Em ơi, cánh buồm trắng
Sắp biến trong đêm mờ !

VƯỜN TÂM SỰ

Tong N. H.

Một dĩ vãng tràn thơ và đẫm lệ,
Những u hoài chôn kín tận thâm tâm,
Anh dùng dằng, mãi chiều nay mới kể,
Mặc dầu em thúc dục đã bao năm.

Vườn tâm sự sắc hương nào có thiếu,
Nhưng hương tàn trong nhị, sắc trên hoa,
Đây đó, ngủ âm thầm muôn cánh héo,
Nụ cười tươi tan tác, phấn son nhòa.

THƠ SAY

Đây chiếc tổ, chim không nhìn nhận nữa,
Để buồng rơm mục nát giá hơi may.
Kia, ủ dột đôi ba mồ lá úa
Ngổn ngang nằm thoi thóp dưới chân cây.

Hãy nín thở đi em, và rón rén
Kẻo bước chân xô rạt những hồn thơm
E tiếng nói sẽ làm kinh động đến
Của thời xưa niềm thương nhớ yêu đương

Hãy đứng lại trầm ngâm bên mộ lá,
Hãy nưng niu từng cánh rụng đài sơ,
Nhưng chớ hỏi bướm vàng đâu vắng cả,
Cùng chim xanh thôi hót tự bao giờ.

Chớ căn vặn: buồng rơm sao bỏ trống?
Mà uyên đi có hẹn trở về chăng?
Cũng đừng nhắc: phiến gương hồ ảo mộng,
Còn hay thôi ngời tỏ dấu sao Băng?

THƠ SAY

Hãy yên lặng, nhưng trông tìm hãy khắp,
Hiểu cho xa và cảm nữa cho sâu,
Rồi em sẽ thấy lòng thơ tràn ngập,
Sóng buồn thương sô đến tự đâu đâu.

Từng bước đã theo anh vào quá khứ,
Hãy theo anh từng bước lặng ra về.
Đó, hết thẩy, em ơi, đời tâm sự,
Vui gì đâu mà em cố đòi nghe!

Trời xuân quang đãng ngoài kia,
Giấu nhanh giọt lệ ra về thôi em.
Lần sau muốn lại vào xem,
Đừng quên khẽ tiếng và êm gót giầy,

Bước chân lời nói thơ ngây,
Nếu làm xao động những ngày tháng qua,
Thời anh đóng cửa vườn hoa;
Thôi không kể nữa đâu mà, nghe em!

BẠC TÌNH

Hoa trắng đầy mồ ;
Não nuột tiếng ai vừa khóc ?
Sương vẩn đục,
Khói mơ hồ,
Nhìn quanh : chiều sám với tha ma !
Vắng tanh ! Ôi, chiều, nơi tha ma !
Nhưng đâu đây ai khóc ? gần hay xa
Mà thảm thiết ? Hay Thu vừa nức nở ?
— Không, không phải giọng hờn trong Sắc úa,
Không ! cũng không âm nhạc của Màu phai.
— Tiếng mùa thu ta lắng đã quen tai ! —

Nhưng gió tắt mà sao còn động cỏ,
Hoa lung lay, vật vã nắm hương tàn?
Hay tiếng khóc dâng lên từ đáy mộ,
Của muôn đời chưa nín hận lìa tan?

Ngậm ngùi u uất
Não nuột than van
Oán thương chi mà cay đắng muôn vàn?

Ta chẳng biết, nhưng ai mà biết được
Chân đứng lại hồn trôi vào thuở trước,
Tưởng chừng nghe thánh thót lệ người xưa,
Hán Minh Phi muôn dặm đất Thuyền Vu,
Tiếc cung điện Trường An còn nức nở;
Ai vụng tính để cung đàn lỡ dở,
Ai quên lời sai hẹn lúc chia tay!
Mắt mòn trông, ải Nhạn khói mây đầy!

Ngậm ngùi u uất
Não nuột chua cay
Oán thương chi mà xương máu tràn đầy?

THƠ SAY

Sao tiếng khóc còn dáng thê thiết mãi ?
— Bóng chiều buông đã lạnh kín tha ma ! —
Từ cõi âm còn vẳng đến lòng ta
Niềm di hấn của ai người bạc mệnh.

Tay run rẩy, nhưng không vì gió lạnh,
Bỗng để rơi trên cỏ nấm vàng hương ;
Ta vừa thấy một linh hồn mỏng mảnh
Níu vai ta đòi trả lại yêu đương.

Lòng chơ vơ rùng rợn nỗi kinh hoàng
Lời cay đắng tưởng vô cùng bất tuyệt.
Ngậm ngùi thống thiết
Rầu rĩ thê lương
Tiếng nức nở trên vai nhường giỏ huyết
Niềm oán hận càng nghe càng rõ rệt,
Ôi, trăm đau nghìn tủi quá bi thương !

Chiều hôm nay ta viếng mộ một tình nương

Lai say

NGHE HÁT

Tặng Vương Toàn

Phách ngọt, đàn say, nệm khói êm,
Tiếng ca buồn nổi giữa chừng đêm.
« Canh khuya đưa khách. . . .» Lời reo ngọc ;
Mơ gái Tầm Dương thoảng áo xiêm.
Ai lạ nghìn thu, xa tám cõi,
Sen vàng như động phía châu liêm.
Nao nao khói biếc hài thương nữ ;
Trở gối, hoa lê rụng trắng thềm.

CHẾT NỬA VỜI

Bước đã mỏi mà trông càng đã mỏi,
Ta dừng chân nhắm mắt một đêm nay;
Thả chiếc bách không chèo trên bể khói,
Mặc trôi về đâu đó nước non say.

Kìa một cõi trăm hình muôn vạn tiếng
Đương dần phai dần hiện, tắt rồi vang.
Ta cố gọi những giác quan lười biếng
Để ghi cho hậu thế phút mơ màng.

Nhưng vũ trụ hư huyền tuy rộng mở,
Ta đê mê, cảm được phút gì đâu!
Hồn với sác chỉ còn thoi thóp thở,
Trong hai bàn tay sắt bọc nhung nâu.

NHỚ QUÊ NÂU

Một trời nâu ngát khói lung lay,
Đôi má huyền thơm mọng ý say,
Quê mướn tình thiêng hai nỗi nhớ,
Hồn đơn trên gối một phương bay.
Hỡi ơi! Nguồn máu nghe xao xuyến,
Ai thắt trên lòng những ngón tay?
Lưu Nguyễn khi xưa từng phụ bạc,
Thiên Thai đòi mãi đứa con vay.
Mênh mông gió bụi, về chi được
Cõi Nát Bàn xưa ngủ đắng cay.
Da thịt bâng khuâng hồn phách lả,
Nhớ quê sầu trắng một đêm nay.

CON TẦU SAY

Tang Duy Linh

Khói tuôn mờ trắng đêm sâu,
Men rừng say một con tàu ngả nghiêng.
Lắng tai, nhịp sắt liền liền ;
Đường sương nỗi rậy ưu phiền dưới chân.
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân,
Lao đao, núi thẳm cây gần tương tư.
Tha phương đã réo mong chờ,
Con tầu luân lạc đêm mờ còn say :
Rượu ngon chở mấy toa đầy.
Bánh xe muôn dặm còn ngây hương rừng.
Giữa đêm, cây núi chập chừng,
Non sông chếnh choáng biết dừng nơi nao !

HẬN RỪNG MAI

Tong Duong Tuê

Ngàn mai lối tuyết đêm đông lạnh,
Hai gã say sưa lạc nẻo về ;
Đắm giấc mơ tình trên nệm tuyết,
Quanh người âu yếm lá mai che.

Phấn hương đờn sáo khi tàn mộng
Dìu dặt như còn vướng gốc mai.
Gối tuyết lạnh lùng thêm cợt nhắc
Màu da ngà nõn cánh tay ai.

Hôm nay khắc khoải hồn xuân muộn!
Chán nản vào sâu tận đáy tim.
Nhớ tiếc, hai chàng theo dấu cũ,
Mong cùng sống lại giấc mơ tiên.

Hỡi ơi! Chỉ thấy màu hoa úa,
Trăng hạ tuần soi lối mấp mô!
Lệ tuyết âm thầm tuôn đã cạn,
Rừng mai sơ sác nằm xương khô.

Tuyết tan mai rụng còn đâu nữa?
Dĩ vãng tìm đâu một chút ghi!
Chăn gối đêm xưa, nơi vực thẳm
Điêu tàn, mang cả ái ân đi....

— Về thôi với cuộc vui quần chúng,
Tiệc yến phù hoa lộng lẫy xưa,
Với những tình yêu đầy vật chất,
Mê man giả dối xót thương vờ.

THO SAY

Mai Tuyết là hai Nàng bạc mệnh,
Lấy xuân làm mộ, nắng làm tang.
Nâng niu đưa tới nguồn say đắm,
Chỉ một đêm đông gió phũ phàng

SAI LẠC

Nao nao tiếng sắt rội trên đường;
Sầu chở đầy xe nẻo cố hương,
Đá gập ghềnh nghiêng đôi bánh gỗ;
Tre làng mươi đảo biếc trong sương.

THO SAY

Dĩ vãng mơ hồ sau khóm tre,
Đâu đây trường học trống tan về,
Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn ;
Kỷ niệm khơi cùng vết bánh xe.

Bâng khuâng vòng sắt nặng nề quay.
Vang bóng thời xưa tản mác đầy ;
Sông ngủ hoàng hôn, lều đượm khói.
Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say.

Lưỡi tê thành bại đắng giang hồ,
Bánh lệch thăng bằng lối mấp mô.
Nao nức thăm quê sầu chềnh mảng.
Phong trần sai nhịp với ngây thơ.

CHÂN HỨNG

Tang Chân liên

Từ thuở chàng say ôm vũ trụ
Thu trong bầu rượu, một đêm trăng,
Nhẩy xuống muôn trùng sông quạnh quẽ
Đem theo chân hứng gửi cô Hằng,

THO SAY

Chừng như Thơ náu mãi cung tiên
Lóng lánh canh khuya bạc cạnh thuyền ;
Không đoái hoài chi dương thế nữa,
Nhạc trần tơ phím mãi vô duyên.

Bữa tiệc phàm phu, ai đáng mặt
Nối bài Dâng Rượu thuở xưa đâu !
Trích Tiên đã khuất, đời ai kẻ
Tìm thấy trong men ý nhiệm mầu ?

Chếnh choáng đêm nay ta buộc ngựa,
Ven rừng hiu quạnh suối cô liêu.
Xốn xang mạch máu ngàn thương xót ;
Tài nghệ bao đời có bấy nhiêu !

Ngựa ơi ! Hãy nghỉ chân cuồng khấu
Cho thỏa lòng ta nỗi khát khao !
Ta chẳng mò trăng như Lý Bạch
Nhưng tìm thi hứng mất đêm nao. : .

THƠ SAY

Tinh hoa thuở trước xô về đọng
Ở phiến gương vàng một tối nay.
Ta lặng buông thân, trời lảo đảo,
Mơ hồ sông nước choáng men say...

Hỡi ơi! Lầu Nguyệt té siêu rồi!
Từng mảnh thơ ngà tản nát trôi,
Hồn cũ Thịnh Đường muôn nẻo sáng,
Ta ghì hư ảnh chút mà thôi.

HƠI TÀN ĐÔNG Á

Tong Lư'u Trong I

Phơi phới linh hồn lỏng khóa then
Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn
Mê ly, cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng nấm mộ đen.

Đáy cốc bao la vạn vực sầu;
Ngai vàng Mông Cổ ngự đêm nâu.
Hãy nghe bão táp trong cô tịch;
Vó ngựa dân Hồi dẫm đất Âu.

Thuyền chiến nằm mơ cuộc viễn chinh,
Buồm neo rời rạc bến u minh.
Đâu đây quấn quại trong làn khói
Lớp lớp uy nghi Vạn Lý Thành.

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai;
Phương Đông là một tiếng than dài.
Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt,
Bốn bề quy hàng nép dưới ngai.

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào.
Ngược giòng năm tháng khói lên cao.
Hương thiêng rẽ lối, đôi bờ mộng
Cung các vàng son một thuở nào.

THO SAY

Gối nệm lênh đênh sác thịt hờ,
Thuyền say một cánh lướt giòng Thơ.
Trăng hiu hắt ngủ đêm khuya rợn,
Sương khói Phù Dung ngập bến bờ.

Thế kỷ huy hoàng của Á Châu
Hiện về trên gối một đêm nâu.
Mây xanh cánh rộng ai mơ đó,
Hồn có tiêu tan vạn cổ sầu?

MỤC LỤC

SAY

1	Say đi em	trang	7
2	Đà giang	—	11
3	Lý tưởng	—	13
4	Chén rượu đôi đường	—	17
5	Quên	—	20
6	Phương xa	—	22

MÙA

7	Dịu nhẹ	—	27
8	Mùa thu đã về	—	30

YÊU

9	Yêu mà chẳng biết	—	35
10	Hờn giỗi	—	39

CƯỚI

11	Tối tân hôn	—	45
12	Bức khăn mừng cưới	—	49
13	Tiễu đăng khoa	—	51
14	Động phòng hoa chúc	—	53
15	Đời còn chi	—	55
16	Chợ chiều	—	59

LỠ LÀNG

17	Tạm ghé thuyền	trang	63
18	Tình si	—	65
19	U tình	—	67
20	Lo sợ	—	71
21	Chậm quá rồi	—	72
22	Cánh buồm trắng	—	75
23	Vườn tâm sự	—	80
24	Bạc tình	—	83

LẠI SAY

25	Nghe hát	—	89
26	Chết nửa vời	—	90
27	Nhớ quê nâu	—	91
28	Con tầu say	—	92
29	Hận rừng mai	—	93
30	Sai lạc	—	96
31	Chân hứng	—	98
32	Hơi tàn Đông á	—	101

BIBLIOTHÈQUE ... INDOCHINE

ĐÔI LỜI CÙNG BẠN ĐỌC:

Trong khi say thơ tác giả còn đề lại trong Thơ Say một vài lỗi nhỏ, ghi lại dưới đây, vậy xin các bạn đọc hãy tự tay sửa chữa để gọi là chút bút tích và cũng để gọi là chút công hợp tác của bạn đọc.

Trang	Giòng	Chữ lầm	Xin đọc là
32	1	tiên sơ	tiêu
36	cuối	khẳng	khăng
38	4	cõ	cãi
50	11	muốn, ngỏ	muốn ngỏ,
70	3	hẵm	hẵn
71	5	hơi	bơi
90	10	phút	chút
101	2	Lưu-trọng-L	Lưu-trọng-Lư

Imprimerie CONG-LUC Hanoi
N° 9, Rue de Takou — Téléphone 962